

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Testimonia S. Bernardi, Guilielmi Abbatis, & B. Petri de Alcantara.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

nostri amplexibus sustentari! ô desiderabilis amor, qui summis delicijs replet egentes! sed si liquefacta es ad verbum ejus, ô anima, quomodo sustines amplexus ejus? quomodo non es consumpta ad oscula ejus? si liquefacta es ad assatum ejus; quomodo non es absorpta, cum intras per vulnera, & pervenis ad cor ejus? Hæc S. Bonaventura.

Ludovicus Bloisius in farragine utilissimarum Institutionum, ex scriptis potissimum Joannis Rusbrochij decerptarum, invitans nos, ut Christo dilecto nostro liberali corde totum demus quod sumus, quod habemus, & quod possumus; ita enim fore, ut ille vicissim nobis donet quidquid est, habet & potest; quâ die nulla nobis unquam lætior illuxerit: Nam patefaciet (inquit) tibi gloriosum atq; amantissimum cor suum, patefaciet intima anima sua penetrantia, plena gloria, gratia, gaudij ac fidelitatis. Patulum lateris ejus vulnus, porta tibi erit & introitus in vitalem (qui ipse est) paradisum, ubi fructum gustabis vite æternæ. Nam Christus vitalis noster paradisus est: quandoquidem in ipso & ex ipso sempiterna salutis fons emanat, atque ex ipsius vulneribus balsamum fluit, morborum omnium medicina. Et paulò post: Ceterum in intimis Domini JESU, mellis manant flumina, omni (qui quidem excogitari possit) sapore ac suavitate dulciora: in qua si tibi datum erit ingredi, eaq; gustare ac sentire, nullo negotio mundum, te ipsum, & omnia vinces. Sic ille.

§. 2.

Testimonia S. Bernardi, Guilielmi Abbatis, & B. Petri de Alcantara.

AT S. Bernardus in libro de Passione Domini, cordis Christi mentione injectâ, ista subdit inter cætera: Sed cap. 3.
quia semel venimus ad cor dulcissimum JESU, & bonum est nos hic esse, non sinamus nos facile avelli ab eo, de quo scriptum est: Recedentes à te, in terra scribentur. Accedamus ergo ad te, &

X x

exul-

exultabimus & letabimur in te, memores cordis tui. *ô quàm bonum est, & quàm jucundum, habitare in corde hoc!* Etmox: *Ad hoc templum, ad hac sancta sanctorum, ad hanc arcam testamenti, adorabo & laudabo nomen Domini.* Postea autem: *ô omnium pulcherrime (inquit) & speciosissime JESU, amplius lava me ab iniquitate mea: ut purificatus per te, ad te purissimum possim accedere, & in corde tuo omnibus diebus vite mee merear habitare. Ad hoc enim perforatum est latus tuum, ut omnibus pateat introitus. Ad hoc vulneratum est cor tuum, ut in illo & in te, ab exterioribus perturbationibus absoluti, habitare possimus. Nihilominus & propterea vulneratum est, ut per vulnus visibile, vulnus amoris invisibile videamus. Vide plura ibidem.*

Audiatur & Bernardi æqualis Guilielmus Abbas Sancti Theodorici, quodam loco sic JESUM alloquens: *Quid autem Domine trahis eos quos amplecteris, nisi ad cor tuum? Cor tuum dulce est illud manna divinitatis tue, quod inuis habes, ô JESU, in urna aurea supersapientie anima tua Beati, quos ad eam tuus trahit amplexus! Beati, quos in abscondito absconditi illius abscondisti, in medio cordis tui, ut scapulis tuis obumbrentur à conturbatione hominum: nec habeant spem, nisi sub pennis tuis protegentibus & foventibus! Scapulis enim virtutis tue obumbrantur, qui in abscondito cordis tui absconduntur, suaviter dormientes, & dulci expectatione latantes. Unde etiam alibi de hoc ipso agens, exclamat in hunc modum: *Si te ostium invenio apertum, ingredior; & bene mihi est, quamdiu licet. ô si videbo! ô si dumbo! ô si siquam aliquando audiero: Intra in gaudium Domini tui! ut sic introeam, & ultra non exeam.**

Postremo loco juvat audire B. Petrum de Alcantara, ex Ordine S. Francisci, virum in rebus ejusmodi diligenter exercitatum. Is igitur in aperto Christi latere commorati solitus, in eoque miras & inexplicabiles deprehendens suavitates,

tates; ut eas nobis partim adumbret, omnes similitudinum
amœnitates accersit, rerumq; ac vocum illecebras, in hunc
ferè modum erumpens in quadam sua de vulnere lanceæ
meditatione. *Exivit, inquit, sanguis & aqua ad mundi pec-*
cata sananda. O fluvius egrediens de paradiso, ad irrigandam
universam superficiem terra! ô pretiosi lateris vulnus, quod
amoris potius cauterio, quàm inimica lancea ferro apertum est!
ô porta cæli, fenestra Paradisi, locus quietis, turris fortitudi-
nis, justorum sanctuarium, nidus turturum sanctarum, sepul-
tura peregrinorum, lectulus floridus Sponsæ Salomonis! Salve
divini lateris vulnus amabile, quo piorum corda sauciantur;
plaga justorum mentes vulnens; rosa miræ pulchritudinis,
carbunculus valoris inestimabilis, aditus ad cor JESU, argu-
mentum amoris ejus, & pignus vitæ sempiternæ. Sic ibi.

Ex quibus omnibus liceat hîc obiter colligere: quan-
ta sint in cælo reposita gaudia Christum amantibus; quan-
do tam ineffabilibus exundant lætitijs, in sola contempla-
tione Dominicæ passionis. Nam si ea adest pijs mentibus
gaudiorum ubertas in via; immo in exilio, in valle miseræ
& lacrymarum: quid illis censebimus reservari in patria?
Si hæc in umbra, & quadam divina caligine: quid in luce
& splendoribus sanctorum? Si ista in complexu crucis, quid
experientur in ipso sinu divinitatis? Sed de his hæctenus.

CAPVT XVIII.

*De delicijs animæ sanctæ, in corde Christi, unâ
cum ipso epulantis.*

§. I.

*Cor Christi crucifixi, triclinium esse animarum
sanctarum.*

Xxz

Dice-